

Lutherózsza

Tatai Evangélikus Egyházközség lapja

1998. Pünkösd

„Kételkedésben...”

Klasszikus történet a kételkedésről, szólás is lett belőle: „Csak ne tamáskodjál!”... A tíz apostolnak megjelenik Jézus, de Tamás éppen nincs ott; így nem láthatta Jézust. Akkor hogyan higgyen benne? Nagyon is érthető emberi reakció... majd ha sebeit megtapogathatom, ha látom, akkor hiszek!...

Feltételhez kötött hit

Mindannyiunk életében megtörtént már, hogy kisebb-nagyobb felajánlások tettünk az Istennek: „Uram, ha ezt meg ezt megteszed, akkor én is...”. Mennyire meg vagyunk győződve ilyenkor igazunkról, milyen jól tudjuk, mire van szükségünk! Kristálytisztának tűnik, mi fontos az életünkben, s mi az ami értéktelen.

Talán sok-sok évnek kell elteltie, amíg rádöbbenünk, hogy nem az a fontos, mások mit gondolnak rólam, sem az, hogy én mit gondolok magamról, hanem a legfontosabb: *Isten mit gondol rólam*. Az Életnek Ura, az én életem létrehozója... De eddig a felismerésig számtalan-szor egyezkedünk, vitázunk az Istennel.

Az igazság az, hogy Istennel nem lehet alkudozni... az Isten az Isten. De milyen Isten is lenne Ő, ha „kupeckodni” lehetne(!) Vele... Amikor befolyásolni akarjuk az Őt, akkor tulajdonképpen önmagunkkal alkudozunk. Próbáljuk magunkat meggyőzni az Isten előtt is: igenis nagyon fontos az, amit kérek Tőle.

Talán az, talán nem... az esetek többségében kiderül: nem volt mégsem olyan fontos. Hiszen Isten a tudója egyedül, mi használ nekem. Életem különböző helyzeteit ajándékként vagy keresztként élem meg, de közben tudnom kell: az Isten tudta nélkül semmi nem történik. Ő hor-doz, s javamra fordít mindent...

Tamás – a kételkedő, a hitetlen – nem tudta elfogadni tanítványtársai bizony-ságtételét. Amikor Jézus hívja őt: „Jöjj Tamás tedd ujjadat a sebeimbe!” – akkor megszeppenül. Az ikonkép jól ábrázolja, hogy Jézushoz csak alázatosan lehet kö-zeledni, *előtte meg kell hajolni*. Ez azt is jelenti, hogy nem formálhatom az Ő tanít-ását az én életemhez, csak én formálód-hatom az Ő tanításához! Olyan egyszer-űnek tűnik, s mégis oly bonyolult. Bonyolult, hiszen a hitben-járás bátorságá-

hoz hozzátartozik, hogy ne a tapasztalások alapján ítéljem meg önmagam, és az Istent, hanem a *kijelentések* alapján, melyek elrejtve ugyan, de ott vannak a teremtet világ csodáiban, a történelemben, a lelkiismeretben, s nem utolsó sorban a Szentírásban.

Hétköznapiaink – az esetek többségében – arról tanúskodnak, hogy nem a „remélt dolgok valósága” érdekel minket, hanem inkább a valós dolgok utáni reménykedés köti le figyelmünket, energiánkat. Így aztán nem csoda, ha életünkben olykor-olykor a kételkedés árnyéka nagyobb, mint Isten szeretetébe vetett hitünk pislákoló gyertyafénye.

Tamás hitetlenkedésére Jézus így válaszol: „Boldogok, akik nem látnak, de hisznek... Jézus után élők evangéliuma ez! Vagyis: nem a közvetlen fizikai tapasztalása Jézus személyiségének a fontos, hanem mindannak a *tudatosítása életünkben*, amire gondolunk, ha ajkunkon megformálódik a szent név: *Jézus*.

Az erő demonstrálása mindig meggyőző: ez a világ logikája, s *ezzel számol*. Az élet matematikája azonban mindig más, mint a számok igaza... Létünk evangéliuma, hogy a krisztuskövető ember élet-képletében van egy ún. *feltáma-dási együtttható*... egyedül ez ad erőt az erőtlenségben, reményt a reménytelenségben, szeretetet a közömbösségben...

• HÍREK •

Május első vasárnapján gyülekezet lelkesé- vendégszolgálaton vett részt *Csákváron*, ahol megrendezésre került a már hagyományosnak mondható Bicske-Csabdi-Csákvár társgyüleke- zeti nap. Az egész délutánt betöltő alkalom egyik kedves része volt a csákvári ifjúság színelőadá- sa. Ezt követte *Orián Géza* református cigány- missziói beszámolója. A mintegy 70-80 résztve- vő a nap végén a csákvári gyülekezeti énekkar hangversenyét hallgathatta meg.

Lajoskomáromban, az Agapé Szeretetotthon igazgatótanácsai ülésen vett részt *Dr. Nagy Erzsébet*. Egyházmegyénk egyetlen szere- tetotthonának aktuális ügyeit tárgyalta a vezetősé- g. Eközben *Franco Mátyás* a szeretetotthon bibliájának keretében befejezte azt a sorozat- tot, melynek mottója ez volt: „Én vagyok a világ világossága.”

Szeretetvendégség !

Előzetes terveinknek megfelelően **június 7-én (vasárnap) du. 4 órai** kezdettel megtartjuk szeretetvendégségünket!

Ez alkalommal

Dr. phd. Margittay Erzsébet

belgyógyász, a SOTE Családorvosi

Tanszékének tanára tart előadást

„Keresztény orvosként egy értéksemleges világban.”

címmel.

A szeretetvendégségen

BAKONYI DEZSŐ

nyugalmasított református lelképásztor

istenes verseket ad elő.

Szeretetvendégség !

Toronyzene!

A KONKART
Világossági Szolgálat támogatásával
Szeretettel meghívjuk Önt
és kedves családját a
Tatai Református Fúvósegyüttes PÜNKÖSDI HANGVERSENYÉRE

Helyszíne: Tata, Kilitótórony
1998. május 31. (Pünkösd vasárnap) 21 órakor
Rossz idő esetén június 1. (Pünkösd hétfő) 21 órakor

A Tatai Református Fúvósegyüttes tagjai:

CSELEDES SÁNDOR harsona

BERENDI GÁBOR klarinét

BECSÁK TAMÁS, BANÁTI NORBERT, ILLES MARIANN trombita
GYIMÓTHY GERGELY, ifj. VARGA ISTVÁN, SZIKLAI TIBOR harsona

A mintegy 100 fős Fúvósegyüttes a Kilitótórony-körményi utcákban, a Kossuth téren,
a Kálvária-dombon jól hallható... Mindez meg egy szép esti séta!

A toronyzene ültetvénye, rendezvényesre: Varga István, Tatai TERKANOVA Márkakereskedés

Tel.: 380-732 - 20/268-130

A KILÁTÓTORONY nyitva: keddtől vasárnapig 9-17 óráig

A Kilitótórony környéki... Világossági Szolgálat - Tata, Kocsi út 7. Tel.: 487-779

KONKART Üzlet nyitvatartása: Hétfő 7-17 óráig, szombaton 8-12 óráig

Képfő: VARGA Márkakereskedés (2000 Tatai Fúvósegyüttes - 2000)

Évfolyamtársam, barátom – a Tatai Gyülekezetből is ismerik sokan: **Béres László** evangélikus lelkész. Szelíd mosolyában a határozottság és az elkötelezettség tükröződik. Jó vele beszélgetni. Nemcsak azért mert sokat tapasztalt, hanem azért is mert nem beszél főlösképpen... Ha szól egyházzal, világról, önmagáról, akkor azt mindig a tényekre alapozva. Realistának vallja magát – akik ismerik, tudják: e kijelentése mögött is az ő hitvallássossága feszül.

Elsőnek talán a legnehezebb kérdést teszem fel: Milyennek képzelte teológus korodban lelkészi pályádat, s milyen az a valóságban?

Tudod jól, realista vagyok. Mi a teológiát 1982-ben kezdtük, s talán már korábban is ennek a gondolkörében éltünk. Akkor még más világ volt. Bevallom, én arra készültem, hogy mire én elérem a nyugdíjas kort – ha Isten engedi – akkor én leszek az a legszomorúbb ember, akinek kötelessége lesz bezárni a templomot, mert az már teljesen üres. Akkoriban még nem voltak egyházi iskolák és más intézmények, inkább a leépülés, mint a növekedés jelei voltak láthatók. Akkor még nem tudtuk, hogy egy évtized múlva „rendszer-váltás” lesz. Jóllehet a rendszerváltás változást a hitéletben tartalmilag nem sokat hozott, de teológus elképzeléseim hála Istennek nem váltak valóra, mert most inkább a növekedés jeleit tapasztalhatjuk.

Hova kerültél végzés után?

Beledbe. Ahol három gyülekezet gondja szakadt rám 1989-1994-ig. 94-től pedig 5 gyülekezetben szolgálok: Beled, Vásárosfalu, Edve, Rábaszentandrás, Sorbó – mindösszesen 1200 ember, ami nem kevés. Ha hozzászámítjuk az igehirdetés tárgyi feltételeit, azt a 11 ingatlant, aniből kilencet teljesen fel kellett újítani, nos akkor elmondhatom, hogy az elmúlt majd tíz esztendőben nem unatkoztam. Ha jól meg-gondolom, családdal igen nehéz lett volna, hiszen nincs olyan papfeleség vagy gyermekek, akik ekkora „lefoglaltságot” fel tudtak volna dolgozni.

Úgy tudom templomot is építettél. Nehéz volt?

Az Edve-i Gyülekezet építette, mintegy 30 ember... igaz sokat segített, hogy kárpótásként visszakaptuk az egykori szolgálati lakást és a költségek mintegy egynegyedét a község-ház fizette. A kér-

désre válaszolva, templomot építeni mindig nehéz, de igen szép feladat. Amit sikerült csinálnunk a jó Isten kegyelméből, az az 1994-es evangélikus naptár címlapján látható.

Teológus koromban mindig elcsodálkoztam, amikor kezdedben láttam a finn nyelv-könyveket. Nem értettem, hogy hosszú évekig tanultad a német és az angol nyelvet, s igazából a finnre voksoltál...

Szeretem a nyelveket, a finn nyelvet különösen is... meg a finneket is. Akkoriban azonban egy hármasszálban láttam a motívációt. Szerettem volna egy finn ösztöndíjas évet megpályázni – ez sikerült. Úgy láttam, hogy majdani gyülekezte(i)m-ben jól jönne egy finn testvércapcsolat – ez sajnos azóta sem sikerült. Talán már nem is sikerülhet, hiszen a finnekkel együtt mi is látjuk, hogy a nagyobb testvéri segítség-re inkább az észtek szorulnak. Azt pedig már akkor is láttam, hogy a finnek

Ha az egyházzal van szó, Laci teljesen megváltozik, féltő szeretete nem hagyja nyugodni...

nagyon szeretik a magyarokat, s ezt azóta is tapasztalom. Most, hogy befejeződtek a gyülekezeti nagy építkezések-tatarozások, van időm eljutni Finnországba. Hála a Jó Istennek és köszönet finn barátainak, hogy lehetőséget adnak a feltöltekezésre, nemcsak nyelvi szempontból. Ezen a nyáron is kinnt lehetek két hónapot.

Töltekezésről szóltál. Egy kritikus pontja a lelkész életének. Nálad ez hogyan történik?

Régi prédikációkat olvasgatok. Azonkívül jár néhány finn egyházi újság is. Ha ezeket olvasom, akkor mindig erő-t tudok meríteni ezekből. Kell is, hiszen vasárnaponként 4-5-öt prédikálok, eközben 70 kilométert autózom – ami nyáron nem tűnik soknak, de csúszós időben vagy télen annál inkább...

Utolsóként, de nem utolsó sorban: hogyan látod egyházunk jövőjét, úgy is mint zsinati tag?

Esperesemet, Jankovits Bélát hadd idézzem: „Tisztességben megmaradni” – számomra ez a prioritás. Egyházunknak szerény jövőt remélek, de kicsivel jobbat. Biztosan változnak majd a külső körülmények, feltételek, de a belső élet is szükség-szerűen. Jó lenne, ha nem kellene ennyire küszködnünk az anyagiakkal... nagyobb elismerést és támogatást kellene kapnunk az államtól is. Képzeld el, hogy hány gyermeket tudtunk volna táboroztatni egyházi táborokban, ha csak azt megkaptuk volna, ami jorzabályi alapon jár, hiszen közfeladatot látunk el...

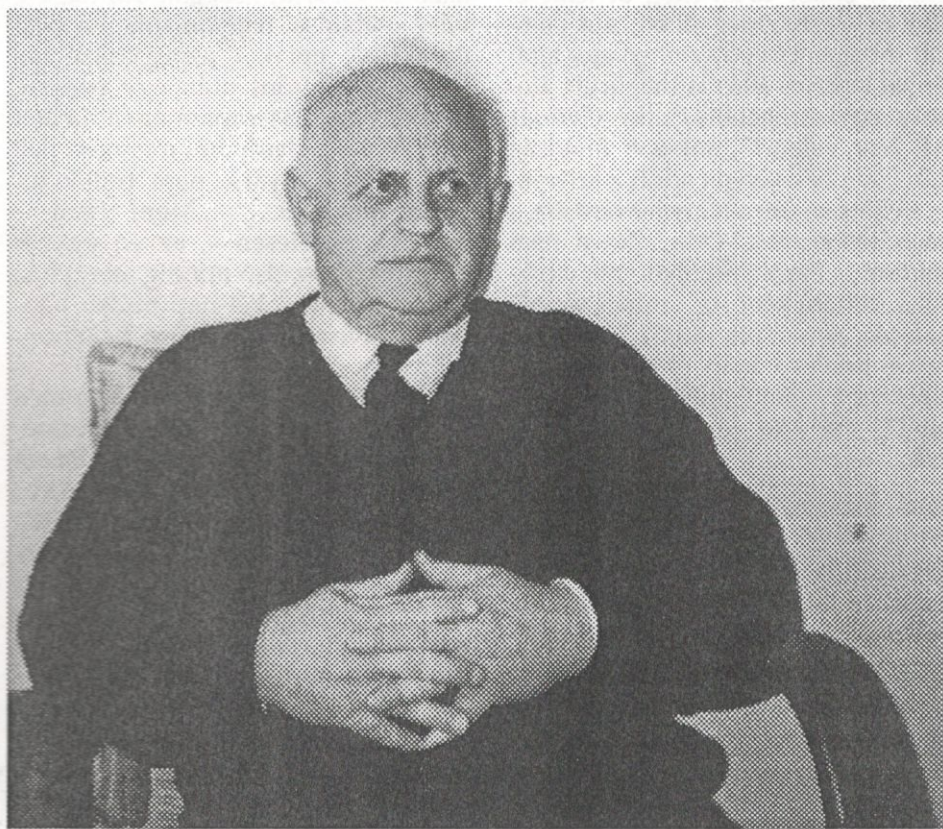
Tudod, sorsomon keresztül önállóság-ra nevelődtem. Ma az egyházban nem könnyű az élet, s holnap sem lesz az, hiszen ez az út a keskeny út... s a jövőben még inkább az önállóság útjává is válik... Benne bízva azonban lehet szépen élni.

Laci, köszönöm a rövid beszélgetést. Isten áldjon és segítsen minden dolgodban!

Titeket is itt Tatán...

A Lélek ünnepe...

Interjú LABOSSA LAJOSSAL a Fejér-Komáromi evangélikus egyházmegye esperesével, az Északi Egyházkerület püspökhelyettesével

A Lélek ünnepének közeledtével kérdeztem illik: Mikor érezted először hogy „fú a Szentlélek szele”?

Talán ott kell kezdenem, hogy a *Lélek az Egyházban* mindig munkálkodik. Munkálkodott, és fútt az őseim életében is. Labossa Péter rozsnói lelkészre gondolok, aki az „új hit” prédikátora a városban 1597 és 1615 között. Fontosnak tartom, hogy először egy kicsit beszéljek arról a környezetről, a családi háttérrel, amely nagymértékben meghatározza minden ember sorsának az alakulását.

Édesapám lelkész, édesanyám pedagógus volt, szintén pedagógus családi háttérrel, hiszen édesapja az igen jó hírű debreceni evangélikus elemi iskola igazgatója volt 40 éven keresztül. Mai szóhasználatnál élve, segítő szolgálatban álltak tehát, de én inkább úgy mondanám elkötelezett emberek voltak. *Hivatásuk* volt – az emberért, Isten szolgálatában. Édesapám esperesi segédlelkészként dolgozott, az ifjúsági munkaterületen. Életének fontos része volt a teológia, de nemcsak az. A z egyéves Greiswald-i teológiai ösztöndíjon kívül két nyarat kint dolgozott a Bodelschwing-alapította sze-

retházakban ápolásra szorult epileptikusok között. Gyermekkoromban mindig furcsán néztem a kék kötenyre és a csíkos ingre – a betheli szeretetotthonok ápolószemélyzetének uniformisára – melyek ott fügtek apám fogasán. Ezek mellett volt Bodelschwing képe is. Ezek a tárgyak talán őt is emlékeztették arra, hogy hónapokat töltött közöttük, és arra is, hogy a kicsik között kell *szolgálnia*.

Nehéz korszakban élt. 1910-14 között volt teológus. Éppen Berlinben hallgatott teológiai előadást, amikor az előadó professzort hirtelen kihívták, s az rövid idő múlva visszatérve csak ennyit mondott a katedráról: „Meggyilkolták Ferenc Ferdinánd trónörökösét... Uraim, itt a világháború...”. Ilyen helyzetben – 1914-18 között bízták rá, mint fiatal segédlelkészre a Debrecenben működő Schäffer-Legányi Árvaházat.

Hárman voltunk testvérek. Szerényen éltünk, a 30-as évek világa a gazdasági válság alatt nyögött. Mi gyermekek eközben biciklire vágytunk... Apám egyszer megígérte, ha kitűnő lesz a bizonyítvány, lehet róla szó... sajnos egy-egy négyes mindig bebecsúszott... A kérdésedre válaszolva, mostmár konkretizálva, mi-

Régóta tervezem, hogy egy nagyobb lélegzetű beszélgetés keretében kérdéseket tehessek fel esperesemnek. Végre sikerül a találkozás. Az időzítést is találónak gondolom: Pünkösöd közeledtével lehetne-e aktuálisabb időszak a lélek dolgairól beszélgetni?

A tatabányai esperes-lelkészi hivatalban ülünk, beszélgetőpartnerem szavaiból a testvéri szeretet melege árad...

Nagy kérdésekkel a tarsolyommal érkeztem, aztán hamar belátom, jobban teszem, ha egyszerűen csak hallgatom... Pünkösöd hogyanjáról akartam hallani, és helyette egyháztörténelem elevenedik meg előttem. Nagyszerű bizonyágtevői a Léleknek...

kor éreztem először én is, hogy a Lélek munkálkodik?

1942-ben kerültünk Debrecenből Nyíregyházára. A gyülekezet mozgalmassága és nagysága – a debrecenihez képest – lenyűgözött. 14 éves voltam ekkor, s részt vettem ott egy evangélizáción, melyet Sréter Ferenc tartott az 1 Kir 18 – Kármel hegyi istenitélete Illésnek – alapján, s így került sokak szívébe az ige döntésre hívó üzenete: „Meddig sántikáltok még kétfelé?” Nos akkor én ott nyilvánosan másokkal együtt elhatároztam, hogy Jézust szeretném követni... Majd négy év tanulás következett a Kossuth Gimnáziumban, s némi vívódás után, mi is legyek, orvos, tanár?... 1946-ban beadtam jelentkezésem az akkor még Sopronban működő Pécsi Erzsébet Tudományegyetem Evangélikus Teológiai Karára.

Édesapám soha nem mondta, hogy lelkész legyek, de bizonyára örült, édesanyám pedig bibliámba Sopronba utazásom előtt „belelopott” egy ígés könyvjelzőt: „Eljegyezlek téged magamnak örökre. »Hóseás«” – 1951-ben végeztem. Mi voltunk az utolsó évfolyam Sopronban, az

1951/52-es tanév már Budapesten kezdődött.

A Lélek, amikor kell, bátorságot ad... Mikor volt ez különösen érezhető?

Háború utáni időkben készültünk a lelkészi pályára – az öcsémmel együtt. Ekkor már a kommunista pártállam irányította az életet, szolgai módon másolva a sztálini modellt. Teológus társaink között voltak beépített emberek, egykori hungaristák... ekkor tanultam meg a lutheri nagy teológiai tételt: „*simul iustus et peccator*” – vagyis, egyszerre bűnös és igaz. Úgy gondolom ekkor erősödtem meg elhívásomban is, s vált tudatossá: *magyar evangélikus lelkész akarok lenni. Hangsúlyos mind a három szó!* Ekkor láttam be Petőfi útmutatása alapján: *gyalázatában is szeretnem kell nemzetemet.* Hadd jegyezzem meg itt: a nehezebb utat választottam ez-zel... amikor 1956 november 4-ike után bejöttek az oroszok, s itt Tatabányán a kertek aljában kiabáltak nekem is a megállt vonatról: „Gyere, szállj fel, a következő állomás már Bécs!” ...akkor még nem voltam nő, a „magam ura voltam”, mégis maradtam, mert úgy láttam, nem hagyhatom itt a rábízottakat és szüleimet.

A hívő ember az élet sodrásában az Isten útmutatását keresi. Volt-e olyan helyzet, amikor különösen is érezted, az imádságod meghallgatásra talált?

Sopronba jártunk teológiára – Nyíregyházáról. A gőzmozdony Tatabányán mindig hosszabb ideig várakozott. A soproni lövérek jó levegője után bizony orrunkat csavarta az egyre dagadó bányász-város karbid-szaga és az ipartelepek füstje... Jól tudtuk, a nagy terület miatt két lelkészi köre van az egyházközségnek ebben a városban, de a teológus társaimmal egy emberként sóhajtottam fel én is: *csak ide ne kerüljek...*

1951-53 között Ózdon voltam segédlelkész, majd Vető püspök helyezett Dr. Schulek Tibor komáromi esperes mellé. 11-idiknek kerültem családjába, rendkívül nehéz anyagi körülmények közé. Fizetés természetesen nem volt, olykor alig volt ennivalója a nagycsaládnak. Csak érzékeltetésképpen mondom, volt hogy néhány tiszta papírlapot sem tudtunk pénz híján venni, hogy hymnológiai kutatási eredményeinket feljegyezzük... Nagytudású esperesem, aki apám után talán a legtöbb történelmi-teológiai tudást és igényességet csepegtet-

te belém csak ennyit mondott: majd egyszer írd meg ezt, ha érdemesnek tartod...

1950-es évek elején az állammal kötött 1948-as kényszerű paktum értelmében a 60 év feletti lelkészeket az állam nyugdíjasként átvette. Így „szerezték le” a hangoskodó öreg reakció-sokat... ekkor ürült meg öt lelkészi állás az egyházmegyében, s a beindult mozgás következtében egy tatabányai lelkészi állás is megürült. Komoly egzisztenciális/lelki vívódás „Mi lesz velem?”, sok-sok imádság után Isten békességet adott a szívembe, s eljöttem ide a bányászvárosba... másodlelkésznek. Oda, ahová nem akartam... Parókiám nem volt, albérletben laktam két évig, aminek természetesen nem volt külön bejárata... Úgy gondolom, hogy eközben szám-talanszor meghallgatott az Isten, mert mindig azt adta, amire szükségem volt...

Most érzem, hogy az elmúlt 47 év lelkészi szolgálatának tapasztalata/élménye/ismerete feszül a mondataidban. Szívesen hallgatom a nekem már történelmet... most mégis inkább a jelenről kérdeznék, mert fogytán a hasáb: Mit lát az esperes egyházunk jelenében legnagyobb örömnnek és legnagyobb gondnak?

Azt, hogy évtizedes visszاسzorítás után egyházunk újra lehetőségeket kapott az evangéliumból fakadó tevékenységekre: pl. ifjúság nevelése-oktatása. Ajtók nyíltak meg ott, ahol korábban azt remélni sem mertük volna. Ennek a csodáját persze csak azok tudják igazából megérteni, akik az elmúlt 40 évüket ebben a kényszerű visszاسzorítottságban éltek le.

Ugyanakkor ez az öröm egyházunk legnagyobb gondja is. Most lenne igazán szükségünk a *Szentlélek figyelmére*. A szabadság ugyanis nem szabadosság. A külső megújulást csak az tudja igazán értékelni, aki belsőleg is megújult. Egyházunk veszteségei igen nagyok voltak. Nemcsak a trianoni országhatár-változások miatt csökkent drasztikusan a magyar evangélikusság száma, szűkültek be lehetőségeink, vészelt el sok-sok iskola, gimnázium egyházi intézmény, de a második világháború utáni kényszerű kitelepítések is alapjaiban rázták meg egyházunkat. Számunkra ilyen örökséggel, kisebbségben egyetlen út járható csak: a *minőség* útja.

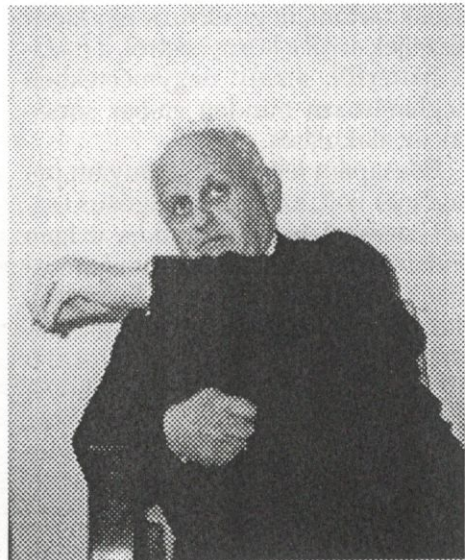
Itt kell megemlítenem a pusztai vándorlás 40 évét. Ami ott probléma

volt, az probléma ma is. A közösség mindenkori új helyzetének, a változás és változtatás problematikája ez. Meg kell vallanunk, hogy a lelkészi kar személyi összetétele hagy kívánnivalót maga után. Nem a képességek szintjére gondolok, azzal úgy gondolom nagy baj talán nincs. Inkább az elhívatottsággal. Túl nagy e világ csábítása, nagyon sokan a saját érdekeket nézik – az egyházé helyett... Esküvőm után egy nappal, halálos beteg édesapám ágya mellett mondtam: „Édesapám, mennem kell vissza Tatabányára, nem tudok tovább maradni...” „Menj fiam – mondta csendesén –, az én ügyem nem fontos, az első mindig az egyház ügye legyen...” két nap múlva kaptam a táviratot édesapám halálhíré-ről...

Sóvá és világossággá kell válnunk a világban. Ápolnunk kell az ökumenét. A Nátán Södelbrom használta ezt a képet: „Egy kör mentén állnak a különböző felekezetek, s a kör közepében áll Krisztus keresztye. Rá kell nézni, felé kell igyekezni, s ha ez sikerül, akkor a kör szűkül, s közelebb kerülnek az egyházak is egymáshoz.” Ez lehet egyházunk jövőbeli útja, célja.

Egész szolgálatomban éreztem, láttam, hogy az Isten kegyelme tartotta meg és tartja meg az Egyházat. Nyilvánvaló, hogy az Ő kegyelmére szorul a jövő egyháza is. Emberileg nézve sok feladat megoldható és megoldandó egyházunkban, de az *Egyház jövőjét bebiztosítani emberi intézkedésekkel nem lehet.* Amit tehetünk, hogy imádkozhatunk – és imádkozunk is kell – gyermekeink unokáink jövőjéért. Eközben kaphatjuk a segítséget és az erőt, a megújulást és a hitet szolgálatunkban.

– fm –

„Ekkor erősödtem meg elhívásomban is, s vált tudatossá: *magyar evangélikus lelkész akarok lenni. Hangsúlyos mind a három szó!*”

Lelkésziktatás Oroszlányon

1998. április 19-én délután 15 óra – megtelt az oroszlányi templom. Ünnepe előtt izgalom és várakozások a tekintetek. Fordulópont ez ma nap a gyülekezet életében, hiszen a megválasztott lelkész, *Molnár József* mellett *Nagy Dániel*, mint felügyelő és *Kazi Istvánné* mint számvevőszéki elnök is leteszik a hivatali esküt. A lelkészváltás ténye és a tisztségek „stafétaváltása” – mint mindig – a változás ígérését is hordozza magában. A tartalom azonban változatlan, az elődök hűségese, odaadó szolgálata pedig kötelez...

A beiktatási liturgiát Labossa Lajos esperes-püspökhelyettes 1 Kor 9,19-22 alapján kezdte el. Először a lelkészhez szólt, aki „minden időben és helyzetben, mindenek előtt, *Verbi Divini minister*, azaz Isten igéjének szolgálja. Ebben benne foglaltatik a mandátum, az üzenet átadása, megélése is. Ugyanakkor ez a súlyos feladat a lelkészt „bizonyos értelemben elszigeteli” – de, ha kéri a bölcsesség Urát, akkor élni tud ezzel, s szolgálatában mindenkié. Ezután esperes úr Pál apostolt idézte, aki „mindenkinek, mindenné lett” s magát ekként definiálja: „adós vagyok az evangéliummal”. A ma evangélikus lelkészének különösen is oda kell fordulnia az ifjúság felé. Ez a legnehezebb feladat, de megkerülni nem lehet, hiszen „ők a jövő”.

Az evangélikus lelkészt nem sajátíthatja ki magának a gyülekezet egy része, de még maga a gyülekezet sem, hiszen az egyházközösség határain túl is feladatok várnak rá. Legyen az hitoktatás az iskolában, előadások tartása – mert, ahová jó szándékkal hívják őt, oda mennie kell. Ez lutheránus örökségünk is, „fáradozni a város javáért” – ahogyan Jeremiás pró-

féta élénk adja. Az evangélikus pap nemcsak azért felel, hogy ahol ő ott van az méltó legyen az Úr ügyéhez, hanem azért is, hogy „nyilvánvalóvá váljanak az értékek” Kötelessége is egyben kinyilvánítani, hogy a „Jézus-típusú ember a társadalmi problémák megoldásában hite és lehetőségei alapján részt kíván vállalni”.

Ezután az új tisztségviselőkhöz szólt. A felügyelő és a számvevőszéki elnök a lelkész munkatársai, segítői, a gyülekezet ügyének gondozói. Az elődök szolgálata adja a folytatáshoz az alapot. Az oroszlányi gyülekezet volt felügyelője *Sztruhár András* évtizedes szolgálatával

Lelkész kollégák. A sorban balról a harmadik az előd: „Laci bácsi”, Asbóth László.

A megtelt oroszlányi evangélikus templom...

irányt, s bizonyára – ha kéri – tanácsot is ad az utódnak.

A beiktatást követően a *Molnár József* – mostmár mint oroszlányi evangélikus lelkész – ünnepi ígéhirdetése következett. Személyes hangú prédikációjának alapigéje az »1 Kir 19,7« „Kelj fel és egyél, mert erőd felett való út áll előtted.” volt. Az úton „együtt kívánok menni a munkatársaimmal, s ebben kérem is a segítségüket” – hangzott a szószékről.

Bozorády Zoltán esperes úr, nyíregyházi lelkész mondta el köszöntő szavait, az ünneplő gyülekezetnek és a *Molnár* ill. *Szmolár* családnak, hiszen a protestáns gyülekezetnek nemcsak papja, hanem papnéja is van. Míg az új beiktatott lelkész kihívások nagyságát és az Istenbe vetett közös reménységet hangsúlyozta, addig *Bozorády* esperes úr az Életnek Kenyeréről beszélt, Aki nélkül nem lehet elindulni az erő felett álló úton. Az egyházmegye lelkészeinek nevében *Franko Mátyás* tatai lelkész szólt az 2 Tim 1,7 alapján, hangsúlyozva a Lélek megtartó erejét, az abból fakadó testvériséget, s a bizonyosságtevés folytonosságát.

Az útrairndítás felemelő pillanatai...

Az ünnepi közgyűlés után folytatódott a gratulációk sora. Úgy a város polgármestere *Székely Antal* mint az általános iskola igazgatója *Hartmann József* elismerés hangján szóltak, s reményüket fejezték ki, hogy a jövőben is az eddigi munkatársi kapcsolatban végezhetik szolgálatukat a városért.

Az egész ünnepség fényét – a hagyományoknak megfelelően, igényesen, magas színvonalon – az Oroszlányi Evangélikus Gyülekezet Énekkarának szolgálata emelte. A vasárnap délutáni alkalom az Oroszlányi Kultúrház termeiben Agapékeretekben késő délután fejeződött be. Az ünnepi percek elmúltak, várnak a dolgos hétköznapiak... az Úristen nevében és áldással együtt-egymásért induljunk!

– fm –

Keresztelés után...

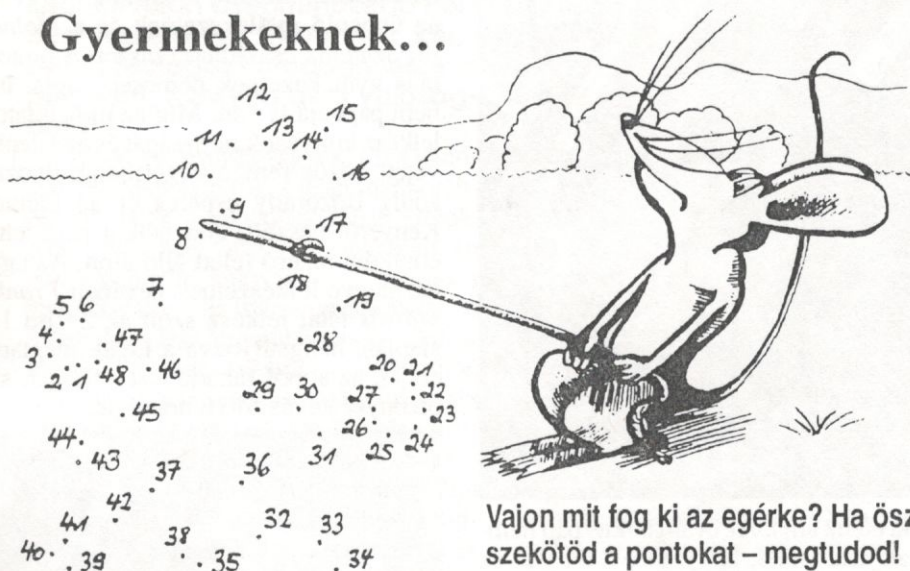
Különös érzés számomra egy kicsiny gyülekezetben egyszerre három gyermeket keresztelni...

Amikor kicsi voltam, sokat gondoltam azon, vajon milyen lehetett, amikor engem kereszteltek. Olyan titokzatosnak tűnt – s valahol igazságtalannak éreztem, hogy nem lehetek tudatosan jelen saját keresztelésemen...

Nos ez az érzés nem kísérti azt a három gyermeket... Ugyanis Zámbo Marcell, Bova Anita, Nagy Zsuzsanna a Szent Kereszttségben részesültek Urunk Krisztus kegyelme, és parancsolata által. Mindez úgy történt, ahogyan a Kopt Keresztény Egyházban kétezer éve teszik: Húsvétkor...

Isten áldása legyen életükön! Éljenek szüleik örömére Isten dicsőségére!

Gyermekeknek...

Vajon mit fog ki az egérke? Ha összekötöd a pontokat – megtudod!

KONTAKT villamossági SZAKÜZLET

Tata, Kocsi u. 7.

487-770

**Partner
az építkezésben!**

MÁRKAKERESKEDÉS TERRANOVATERMÉKEK GYÁRI ÁRON!

Hőszigetelő alapvakolatok • Teljes hőszigetelő rendszerek új és régi épületekre – befektetése rövid idő alatt megtérül az energia-árban. • Falazóhabarcsok • Nemesvakolatok több mint 20 féle színben • Korszerű vékonyvakolatok 194 színben • TERRASAN JAVÍTÓVAKOLAT vizes, salétromos falra (a nedvességet nem zárja a falba, párologtatja. Hőszigetel és hosszú élettartamú. Környezetbarát. Referenciáépületek Tatán is! • Színes lábazati vakolatok 11 színben. • Csempe-ragasztó rendszerek, fugázó-anyagok • Külső és belső, kézi és gépi vakolatok (hagyományos és gipszes) • Homlokzatfestékek, belső festékek 194 színben • Segédanyagok, szerszámok. • Házhozszállítás, tanácsadás, prospektusok, bemutató terem. • Hőszigetelési javaslat, árajánlat számítógépes program segítségével! Régi és új házakra!

**Egyedi kedvezmények!
Érdeklődjön, tájékozódjon!
TATAITERRANOVA
MÁRKAKERESKEDÉS**

Fazekas u. 64/A
Tel.: 34/380-732 vagy 20/268-130

Nyári számunkból...

Misszió a tanyákon...

INTERJÚ
Kondor Péter
Szarvas-Ótemplom-i
evangélikus
lelkésszel.

Szentszéki diplomata Tatán...

BESZÉLGETÉS
Dr. Pintér Gábor
szentszéki
diplomatával, a
Haiti Nunciatúra
titkárával...

ÁLLANDÓ ALKALMAINK Bibliaóra

Csütörtökön du. 5 órakor
Konfirmandus-előkészítő
Pénteken du. 4 órakor
Istentisztelet
Vasárnap de. 9 órakor

Lutherrózsa

Lutherrózsa® A Tatai Evangélikus Egyházközség lapja. Alapítva 1992. Adventjében. Megjelenik évente hatszor. Kijárak a gyülekezet tagjai, valamint Tata vonzáskörzetének evangélikussága.

Szerkesztő: **Franco Mátyás** Szerkesztőség: 34/487-834
Technikai vezető: Varga István.
Készült a Tatai TERRANOVA
Márkakereskedésben 250 példányban.